

Hermann Lanzendorf 3. von lks.
1952/53

Ich ben en Köln-Merkenich en de Volksschull gegange, Volksschule Spörkelhof. Unse Lehrer wor ne richtige Hänneschejeck. Mer moote alsu en Bühn baue. Die Bühn woodt gebaut, Hännesche-Poppe woodte gemaht em Bastelungerrich, Jäckcher, Kleidcher, Mötzcher woodte geniht. Ming Mamm wor Schnieder, die hät et miets geniht. Un irgendwie bei dä Generalprob dät dat met däm Vörhang nit funktioniere. Hät dä Lehrer gesaht: “Dä müsse mer richtig verankere en der Wand. Dat gitt esu nix.”

Am nächste Dag woodt dann de Bohrmaschin gehollt vum Huusmeister Heinemann un ne Bohrer. Dä Lehrer hät dann et Loch gebohrt un der Hans-Klaus dät die Dos nemme met dä Dübbele, luurt dä Lehrer groß aan un säht: “Herr Lehrer, soll ich den Teufel schon ereindäuen?”

Alles wor am Laache un der Hans-Klaus kräht ene riesengroße rude Kopp, woss ävver nit, woröm hä dä rude Kopp kräht. Jo, dat wor dann die Geschichte vun däm Düüvel.

Lanzendorf, Hermann (71): *Düüvels-Dübbel*

ɪj ben_ən kœln 'mɛgkənɪfj_ən də 'fɔlksʃʊl_əjanə 'fɔlksʃʊlə 'ʃpœgk|hɔ:f ?ʊn ?ʊnzə le:və de vɔ: nə 'bɪftɪjə 'hɛnəsʲɛk mɛ mo:tə ?alzo_ŋ by:n boʊtə di by:n vo:t 'hɛnəsʲɛpopə vo:tə jəma:t ?em 'baθt|?untɛbɪft jɛkɪjə klɛɪdfjə moetzjə vo:tən jəni:t mɪŋ mam vɔ ʃni:də di het_ət jəni:t ?ʊn 'ʔɛkjɛntvi: bɛ dənə jənə'vɑ:l,ɪvɔ:bə dɛt:at met:ɛm 'foɣhan nit fʊŋsjo'ni_ɣvə hɛt:ə le:və jəza:t:ɛ mɪsə mɛ 'bɪftɪfj fɛ'ʔaŋkəvə ?ɛn də vant dat jɪd_əzʊ nɪks nja nɛ:kʂə da:x vo:t:an də 'bo:ɣma,ʃi:n jəholt fɔm 'hu:smeɪstə 'hu:smeɪstə 'hainəman nə bo:ɣvə ja_ŋ de le:və hɛt:an jɛt lox jəbo:ɣt ?ʊn de hans klaʊs dɛ dɛt:ə du:s nemə met:ɛ dɪbɛlə lu:t:ɛ le:və ɣvɔ:s ?a:n ?ʊn zɛ:t hɛ le:və zɔl_ɪfj den tɔɪfəl ʃo:n_ə'vɑɪndɔvən ?ʊn ?aləs vɔ ?am la:xə ?ʊn hans klaʊs kʷɛd_ɛnə vɪ:zn ɣvɔ:sə vu:də kɔp vɔz_ɛvɛ nit vɔvɔɛm_ɛ de vu:də kɔp kʷɛ:t ja_ dat vɔ dan di_əʃɪftə fɔn dɛm dy:vəl